

(ή διασκέλισις είτε ύπερπτήδησίς τινος γενομένη ύπό παρθένου προξενεῖ κακόν, ο δὲ διασκελισθεὶς ἐπὶ τρίᾳ ὅλα ἔτη θὰ συναντᾷ πάντοτε ἀντιξόους περιστάσεις καὶ θὰ ἀποτυγχάνῃ εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις του. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,333) Πελοπν. Ἡ σημ. αὐτῇ καὶ παρὰ Βλάχ. καὶ Σομ. Συνών. ἀβολεσιά 1, ἀναποδιά. **β)** Δυστυχία, συμφορά "Ηπ. Παξ. κ. ἄ.: Τὸν ηῦρηκε μεγάλη ἀσβολεῖα Παξ. Μ' εὗρηκε ἀσβολεῖα καὶ ἀσβολῶθηκα (ἐνόσησα βαρέως) αὐτόθ. || Φρ. Ἀσβουλεά του! (ἐπὶ τοῦ περιπεσόντος εἰς δυστυχίαν) "Ηπ. **2)** Βαρεία ἀσθένεια Παξ. **3)** Ζημία, καταστροφὴ Κρήτ.: Μπήκανε τὰ δέκα τὸ χωράφι καὶ κάνανε ἀβολέσεις. **4)** Ἀτακτος καὶ παράλογος πρᾶξις Κεφαλλ.: Τί ἀνασβολεῖα πῆγες κ' ἔκανες!

ἀβολεσιά ή, Κρήτ. Παξ. κ.ἄ. ἀνεβολεσιά Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀβόλετος. Πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

1) Ἀτυχία, ἀντιξόος περίστασις Κρήτ.: Μοῦ ρύθε μὰ ἀβολεσιά. Συνών. ἀβολεσιά 1, ἀναποδιά. **β)** Ἐμπόδιον, κώλυμα Παξ.: Δὲ μποροῦν νὰ παρθοῦνε, εἴναι ἀβολεσιά 'ς τὴ μέση (ἵητοι κωλύονται νομικῶς νὰ συζευχθοῦν). **2)** Δύσβατος τόπος Κρήτ.: Ἐκονράστηκα νὰ βγῶ τόση ἀβολεσιά. Συνών. κακοτοπιά.

ἀβολεσιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβολεσιάρικος Κρήτ.

'Εκ τοῦ ούσ. ἀβολεσιά.

'Ο κακῆς ποιότητος, πρόστυχος: Ἀβολεσιάρικο κορεάς (κρέας ἀσθενοῦς ζώου ή πλαδαρὸν καὶ ἄπαχον). Συνών. ἀβολος **A 2.**

ἀβόλετα ἐπίρρο. Κύπρ. κ.ἄ. ἀβόλιτα "Ηπ. ἀνεβόλετα Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀβόλετος.

1) Ἀδύνατον ἄλλως, πάντως, ἀφεύκτως "Ηπ. Κύπρ. κ.ἄ.: Ἀβόλιτα θὰ π' γαίν' "Ηπ. || Γνωμ.

Τὸν ἄι Μηνᾶ ἰμήννοι, | τ' ἄι Φιλίππ' αὐτοῦ εἶμι,
τ' σ' Παραγγᾶς ἀβόλιτα

(ἐπὶ τοῦ χειμῶνος, δοτὶς ἐνσκήπτει συνήθως περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, κατὰ τὴν 11ην τοῦ ὅποιου τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ ἀγίου μάρτυρος Μηνᾶ, τὴν 14ην τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου ἥκαὶ τὴν 21ην τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας) "Ηπ. **2)** Οὐχὶ κατ' εὐχήν, ἀντιξόως Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀβολα 2, ἀνάποδα.

ἀβόλετος ἐπίθ. Βιθυν. Θράκ. (Γέν. Σαφεκκλ.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. Χίος κ.ἄ. ἀβόλιτος "Ηπ. Θράκ. (ΑΙν. κ.ἄ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) ἀβούλετος Καππ. (Σινασσ.) Κύπρ. Νίσυρ. ἀβούλιτος Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν.) ἀνηβόλετος Λεξ. Πιάν.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. βολετός.

1) Ο μὴ δυνατός, ἀδύνατος, ἀπίθανος, ἀκατόρθωτος Βιθυν. "Ηπ. Θράκ. (ΑΙν. Γέν. Σαφεκκλ. κ.ἄ.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σιάτ. Σισάν.) Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. Χίος κ.ἄ. — Λεξ. Πιάν.: Μήν τοῦ χρηστοῦ ἀβόλετο Κύθηρ. Ἀβόλετο 'ναι νὰ μὴν ἔρθῃ Κρήτ. "Ἐν' ἀβόλετον νὰ ὅτη πόψε Κύπρ. Τοῦτον εἴναι ποῦμα ἀβόλιτον "Ηπ. Ἐστάθειν ἀβόλετον νὰ ἀκούῃ με (ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ πεισθῇ εἰς ἐμὲ) Τραπ. "Ο, οὐ ἄλλο θέλ' εγένετο μὲν νὰ σὲ κάνω, αὐτὸν ἔν' ἀβόλετο νὰ σὲ τὸ κάνω

Γέν. Ἀβούλιτο εἴναι νὰ γένεται αὐτὸν ποῦμα Σιάτ. Ἀβούλιτον εἴναι νὰ σ' ἀφήσου νὰ πάς αὐτόθ. || Γνωμ.

'Αβούλετο 'ναι νὰ γενῇ χοίρον μαλλί μετάξι,
τῶν ἀτανθρώπων τὰ παιδιά νὰ χοντριάνη καὶ τάξι

(ἐπὶ τοῦ δυσκόλως ή οὐδόλως ἀποβάλλοντος τὰς κακὰς ή ἀγενεῖς συνηθείας του) Νίσυρ. || Ἀσμ.

Νὰ κάμω τὰ πικρὰ γλυκιτά τῶν τ' ἄρκα νὰ μερώσω
τῶν βουλετῶν τ' ἀβούλετον γιὰ νὰ σᾶς ἴγλυτώσω

(ἄρκα=ἄγρια) Κύπρ. Συνών. φρ. τ' ἀδύνατα δυνατὰ
θὰ κάνω. **2)** Ο οὐχὶ εὐνοϊκός, ο ἐναντίος, ο δυσά-

ρεστος καὶ δυσμενής Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σύμ. κ.ἄ.: Ἀβόλετος καιρός (ἐπὶ δυσαρέστου ἀτμο-

σφαιρικῆς καταστάσεως) Σύμ. || Φρ. Ἀβόλα καὶ ἀβόλετα

(ἐπὶ πραγμάτων, τὰ όποια μᾶς δυσαρεστοῦν, διότι γί-

νονται παρὰ τὴν θέλησιν ήμῶν) Λακων. Μάν. Συνών.
ἀβολος **A 4.**

ἀβόλευτος ἐπίθ. "Ανδρ. Εῦβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Αἴγ. Τριφυλ. κ.ἄ.) Σύρ. Χίος κ.ἄ. ἀβόλιφτονς "Ηπ. (Ίωάνν.) Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ἄ. ἀβόλευτος Μύκ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ φ. βολεύω. Τὸ ἀβόλευτος
ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

1) Ο μὴ δυνάμενος νὰ βολευθῇ, ἥτοι νὰ τακτοποιηθῇ, ἀνευτρέπιστος, ἀπεριποίητος, ἀτακτοποίητος "Ανδρ. Εῦβ. (Κονίστρ.) "Ηπ. (Ίωάνν.) Κρήτ. Λέσβ. Μύκ. Πελοπν. (Αἴγ. Τριφυλ. κ.ἄ.) Σύρ. Χίος κ.ἄ.: Σπίτι ἀβόλευτο Κονίστρ. κ.ἄ. (Συνών. ἀσυγγένιστος). Ἀβόλευτες ἔχει τοῖς δουλειές του Χίος Τὸ βόλεψες τὸ ποῦμα; — Τό χω ἀβόλευτο ἀκόμη Σύρ. Φουτιά ἀβόλιφτ' Λέσβ. Ἀβόλευτο νερό (ῦδωρ, τοῦ όποιου ὁ διχετός δὲν ἐκαθαρίσθη, ώστε νὰ φέγγῃ ἀκωλύτως) "Ανδρ. Τ' ἀφησὲνε ἀβόλευτο τὸ νερό τοῦ ησανένε (ὑπερεξεχείλισε) αὐτόθ. Ἀβόλευτα ἔχει τὰ κορίτσια του (ἥτοι δὲν τὰ ἔχει ἀποκαταστήσει, δὲν τὰ ἔχει ὑπανδρεύσει) αὐτόθ. Εἴναι ἀβόλευτα τὰ παιδιά (δὲν ἐτακτοποιήθησαν εἰς τὰς ἐργασίας των) Μύκ. **β)** Ο μὴ δυνάμενος νὰ χρησιμοποιηθῇ, δύσχρηστος Πελοπν. (Αἴγ.): Ποῦμα ἀβόλευτο. **γ)** Ο μὴ παρεσκευασμένος πρός τι, ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος Μακεδ. (Χαλκιδ.): Θὰ πάντα 'ς τοὺς παναύρους, μὰ εἰμ' ἀβόλιφτονς. **2)** Δύστροπος, ἀπρόσιτος Πελοπν. (Αἴγ.): Ἀνθρωπος ἀβόλευτος. Γυναῖκα ἀβόλευτη.

ἀβολος ἐπίθ. σύνηθ. ἀβούλοντος Θράκ. (ΑΙν.) Λέσβ. κ.ἄ. ἀολος Κάρπ. ἀσβολος Κάρπ. ἀνάβολος Βιθυν. Κύθηρ. Σίφν. ἀνάβολος Προπ. (Κύζ.) ἀνάσβολος Θράκ. (Περίστασ.) Κεφαλλ. ἀνάσβοντος Σάμ. ἀνέβολος Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ούσ. βολή. Τὸ σ τοῦ
ἀσβολος ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀσβολωμένος, δι' ὁ ίδ.
ἀσβολώνω. Τὸ ἀνάβολος καὶ παρὰ Βλάχ.

Α) Ἐπὶ πραγμάτων **1)** Δύσκολος, δύσχρηστος,
δύσβατος σύνηθ.: Σπίτι ἀβολο (τὸ ἀκατάλληλον ὡς πρὸς
τὴν τεχνικὴν διαρρύθμισιν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκιακῆς
οἰκονομίας) "Ανδρ. Σίφν. Σύρ. κ.ἄ.: Ἀνάσβολο σπίτι
Περίστασ. Τόπος ἀβολος Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Λακων. Σίφν.
κ.ἄ. "Αβολος δρόμος Πάρο. "Ανέβολο μέρος Μάν. "Ανάβολος
τόπος Κύζ. "Αολο μέρος Κάρπ. "Αβολα καὶ κακόβολα εἴναι
ἔδω (δηλ. μέρη, ἐπὶ ὁδοῦ δυσβάτου) Κρήτ. (Συνών. κακόβολος).
"Αβολος τόπος (κακός, ἐπίφοβος, διότι κατοικοῦν
ἐν αὐτῷ Νεράιδες) Χίος. Η σημ. αὐτῇ καὶ παρὰ Βλάχ.

β) Ἀπόσφορος, ἀκατάληλος Κάρπ.: Παροιμ. Ἀσφόλος καιρός, ἀξέιος χρόνος (ἐπὶ ὑποθέσεως μὴ εὐδωθεῖσης). **2)** Ὁ κακῆς ποιότητος Κρήτ.: Ἀβολο κρεάς. Συνών. ἀβολεστάρικος. **3)** Μεταφ. ἀνόητος, παράλογος Κεφαλλ.: Τί ἀνάσβολο πρᾶμα ἔκανες! **4)** Ὁ οὐχὶ εύνοϊκός, δύσαρεστος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Φρ. Ἀβολα κι ἀβόλετα (ἐπὶ πραγμάτων, τὰ δοῦλα μᾶς δυσαρεστοῦν, διότι γίνονται παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν). Συνών. ἀβόλετος **2.** **5)** Ὁ ἀνευ εύνοϊκοῦ ἀποτελέσματος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος Κρήτ.: Παροιμ. Κακόβουλος δ νοῦς, ἀβολος δ κόπος (δηλ. ὅταν δὲν σκεφθῇ τις καλῶς, δ κόπος ἀποβιάνει μάταιος).

B) Ἐπὶ προσώπων **1)** Δύσκολος, δύστροπος, κακότροπος Κάρπ. Κύθν. Σάμ. Σίφν. Χίος κ. ἄ.: Ἀβολος ἀνθρωπος - ἀβολη γυναικα Σίφν. Χίος κ. ἄ. Συνών. ἀνάποδος. **2)** Ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος Θήρ. Ιος Κῶς Κεφαλλ. κ.ἄ.: Γνωμ. Νοῦς ἀβολος, διπλὸς δ κόπος (δ ἀπρονόητος ἢ δ κακῶς σκεφθεὶς ὑποβάλλεται διὰ τὸ αὐτὸν ἐργον εἰς διπλοῦν κόπον. Η παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ.) Ιος. Πρ. ἀβουλος, ἀσκοπος.

ἀβόριγος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ.ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ φ. βορίζω.

Ο μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν ἀχρήστων ύλῶν διὰ λικμήσεως, ἐπὶ τῶν σιτηρῶν.

ἀβόριο τό, Κεφαλλ. ἀβόρεο Κεφαλλ. ἀβόλιο Ζάχ.

Τὸ Ἰταλ. *avorio*, παρ' δ καὶ Ἐνετ. *avorio*.

Ο ἐλεφαντόδους. Πρ. ἀβόι.

ἀβόσκητος ἐπίθ. Ηπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.) Σύμ. κ. ἄ. ἀβόσκητος Μακεδ. ἀβόσκητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκιστος Κρήτ. κ. ἄ. ἀβόσκιστος (Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκιστος Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἄ.) ἀβόσκιγος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀβόσκιγος Στερελλ. (Αίτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβόσκητος σημαῖνον τὸν ἄγευ βοσκῆς, τὸν μὴ βοσκηθέντα. Τὸ ἀβόσκιστος καὶ ἀβόσκιγος ἐκ τοῦ βοσκίζω.

1) Ο μὴ βοσκηθεὶς, ἐπὶ τόπου, χόρτου κττ. Ηπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἄ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἄ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Κῆπος ἀβόσκητος* Βιάνν. Δὲν ἔμεινε πονθενὰ τόπος ἀβόσκητος Ηπ. Ἀβόσκιγος τάπους Αίτωλ. Ἀβόσκη λάκκα αὐτόθ. Ἀρμάν' ἀβόσκιστον (δάσος ἀβ.) Χαλκιδ. *Ταγὴ ἀβόσκητη* (*ταγὴ* = βρῶμη) Βιάνν. Κριθάρι ἀβόσκητο αὐτόθ. Ἀβόσκιστον χορτάρ' Τραπ. Χαλδ. Ἡδη παρὰ Βαρβ. 45,10 «ὅρῶν ἀβοσκήτων». **2)** Ο μὴ βοσκηθεὶς, δ μὴ χορτάσας διὰ βοσκῆς, ἐπὶ ζφου Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. κ. ἄ.: *Πρόβατα ἀβόσκητα* Κρήτ. Ἀβόσκητα τζά (ζφα) Σύμ. Ἀβόσκιστο ἀρνί -ζφ Κρήτ. Ἀβόσκιστον μ' λάρ' (μουλάρι) Χαλκιδ. Ἀβόσκιστα είναι τ' ἀλογα- τὰ πρόβατα- τὰ χτήνα (ἀγελάδες) Τραπ. Χαλδ. Ἀβόσκιγον ἐν' τὸ ζφν Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἀβοσκος.

ἀβοσκος ἐπίθ. Ηπ. ἀβονσκους Μακεδ. (Σιάτ.) ἀβονδκους Ηπ. (Κόνιτσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ φ. βόσκω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

1) Ο μὴ βοσκηθεὶς, ἀβόσκητος, ἐπὶ τόπου Ηπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Σιάτ.): Τόπους ἀβονσκους Κόνιτσ. Λιβάδ'

ἀβονσκους Σιάτ. **2)** Ο μὴ βοσκήσας, δ μὴ χορτάσας διὰ βοσκῆς, ἐπὶ ζφου Ηπ. (Κόνιτσ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Σιάτ.): Πρόβατο ἀβονσκο Ηπ. Ού τσουδάρους μᾶς ἀφ' κι σήμαρα ἀβονσκα τὰ πρόβατα Κόνιτσ. Συνών. ἀβόσκη τος.

ἀβοτάνα ἥ, Τσακων. ἀβοντάνα Τσακων.

Ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖς.

Τὸ οὖς: Νὰ ντ' ἀλῇ δ παπτᾶ τὰν ἀβοτάνα! (νὰ σοῦ διμήνησῃ δ παπτᾶς εἰς τὸ ἀφτί, ητοι νὰ ἀποθάνης! Αρά). Συνών. φρ. νὰ σοῦ πῆ δ παπτᾶς 'ς τ' ἀφτι. Συνών. ἀφτι.

ἀβοτανᾶ ὁ, Τσακων. ἀβοντανᾶ Τσακων. Θηλ. ἀβοτανοῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ούσ. ἀβοτάνα.

Ο ἔχων μεγάλα ὀδα: Ἐτερο ἔγι ἀβοτανᾶ (αὐτὸς είναι ἀβοτανᾶς). Ξείκα ἔνταγη τὰν ἀβοτανοῦ (κοίταξε αὐτὴν τὴν ἀβοτανοῦ). Συνών. ἀφταρᾶς, ἀφτουλλᾶς.

ἀβοτάνιστος ἐπίθ. Εῦβ. (Αύλωνάρ. κ. ἄ.) Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Σύρ. κ. ἄ. ἀβοντάνιστους Ηπ. (Ιωάνν. κ. ἄ.) Μακεδ. ἀβοτάνιγος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀβοντάνιγος Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ φ. βοτανίζω.

1) Ο μὴ βοτανισθεὶς, δ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὰ ἄγρια, παράσιτα καὶ ἐπιβλαβῆ χόρτα, ἐπὶ κήπων καὶ ἀγρῶν Εῦβ. Αύλωνάρ. κ. ἄ.) Ηπ. (Ζαγόρ. Ιωάνν. κ. ἄ.) Θήρ. Πελοπν. Λακων. Μεσσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σύρ. κ. ἄ.: Ἀβοτάνιστο κριθάρι Μεσσ. Σκόρδα ἀβοντάνιστα Ιωάνν. Ἀβοτάνιγα λάχανα (κράμβαι) Τραπ. Χουράφ' ἀβοντάνιγον Ζαγόρ. κ. ἄ. Ἐρρώστεσα κ' ἐπέμ'νεν τὸ κεπίν ἀβοτάνιγον (ἡσθένησα καὶ ἔμεινεν δ κῆπος ἀβοτάνιστος) Χαλδ. **2)** Ο μὴ πιὼν φάρμακον μαγικὸν Μακεδ.

ἀβότανος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ούσ. βότανος.

ἀβοτάνιστος 1, δ ίδ.: Κριθάρι - σιτάρι ἀβότανο.

ἀβούδιακας ὁ, Πελοπν. (Μάν.) ἀβούδιακας Πελοπν. (Μάν.) ἀβούδιακλας Σίφν. ἀβούδιαγκλας Πελοπν. (Μάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος δ μικρόκαρπος (asphodelus microcarpus). Πρ. ἀσφόδελας. [**]

ἀβουλα ἐπίθ. (I) Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνάβουλα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβούλος.

Ἄνευ σκέψεως, ἀκρίτως, ἀπερισκέπτως ἐνθ' ἀν.: Φρ. Ἀβουλα καὶ παράβουλα ἐπήγεν (ἀπὸ ἀπερισκεψίαν του ἐπῆγε, ητοι ἀπέθανε) Χαλδ.

ἀβουλα ἐπίθ. (II) Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος κ. ἄ.-Λεξ. Περιδ. ἀβ'λα Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνάβουλα Δαρδαν. Μεγίστ. Νάξ. ἀνάουλα "Ανδρ. ἀνήβουλα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ούσ. βούλη. Η λ. καὶ παρὰ Σομ. Διὰ τοὺς ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνη- τύπ. ίδ ἀ- στερητ. 1 δ.

